

Utemeljiteljve nominiranih pesniških zbirk za Veronikino nagrado 2026

Žirija v sestavi: Miriam Drev, Miha Zor, Varja Balžalorsky Antić (predsednica)

Blaž Lukan, »*Fànce, Fànce!*« *Njene pesmi in pesmi zanjo*

Navidez preprosta pesniška zbirka **Blaža Lukana** »*Fànce, Fànce!*« *Njene pesmi in pesmi zanjo* je takšna le na površini, kot je življenje, ki ga upesnjuje, kot je bila Fance, o kateri piše - le na videz preprosta in predvidljiva. Lukanu uspe v kratkih pesmih, ki so pravzaprav izseki iz spominov na mater, sestaviti mozaik, iz katerega zasije celovita podoba nekega človeka, nekega življenja, dobe, usode. Pesnik ne teži k epsko zaokroženi celoti, temveč upesnjuje beležke o Fancetinih navadah, glavni učinek, ki ga s tem dosega, pa je pristnost. Pristnost brez dokazovanja in utemeljevanja, onkraj prvotne smešnosti, nadležnosti, prevelike preprostosti zakoreninjenih navad in prepričanj generacije, v katero je Fance sodila. Ne v zbirki ne v posameznih pesmih prav zavoljo te pristnosti ni razčustvovanosti ne prisiljenega čustva, je pa počasi razkrivajoča se ganljivost, zaradi katere je tudi vključitev enega od Fancetinih receptov v zbirko popolnoma upravičen del celote. Izrazno je zbirka preprosta, a hkrati premišljeno izdelana, zlasti s ponavljanji, ki pa so hkrati tudi vsebinski element, saj je ponavljanje eden velikih gradnikov marsikaterega življenja.

Nataša Velikonja, *Ključ*

Pesniška zbirka **Nataše Velikonja** *Ključ* nas nagovori z izrisom pesničinih notranjih predelov, glasom samopremisleka, ki istočasno sega navzven v prostore zunaj - Ljubljano, Brda, Kras - in se že v izhodišču naravnava tudi na družbeno kritiko. Pesmi odklepajo in zaklepajo nekdanjost, ljudi od prej, njihovo (ne)navzočnost, ter izpostavijo preživetveno vprašljivi sedanjik. Spoprijemajo se z razkrojem vrednot, kakor se kaže v podivjani stvarnosti. Smisel ponika v vsesplošni normi hitenja, pehanja za osnovnim. Smo v svetu podplačanih prekarcev in neplačanih pesnikov, v duševnem brezzračju - kajti kam so se izgubili ključ

Lara Božak, *Kap lje, kap lje*

Knjiga *Kap lje, kap lje* Lare Božak že v naslovu uprizori tisto, kar preči pokrajino, ki vzvaluje iz kapilar nastajajočega pesemskega glasu-telesa. Te skupaj s tišino - nekoliko bolj umaknjeno, a vendar so-protagonistko - ustvarjajo presenetljivo izenačen ritem vznikanja zvoka in pomena ter njunega preseka. Razmik ključnih besed, *kap lje, kap lje* - tega raztegljivega veziva knjige v prepričljivo celoto - pove skoraj vse o ustrojenosti subjektke; pretočnost je njena osnovna dispozicija, odprtost navzven, a tudi prelomljenost v skoku k drugemu. In to pomeni tudi temeljno ranljivost, saj subjektka ve, da je preteča vrzel vselej tu, a se jo trudi preskočiti in ustvariti *pridotik*, še en izviren novorek te knjige. To je poezija, kjer vse poteka v mikrogestah, s hipernastrojeno zavestjo, z zgoščeno usmerjenostjo na plasti bivanja, ki nesluteno vznikajo nekje vmes. Velik pesničin zastavek in dosežek je, da se jih ne boji imenovati s katahretičnim vezanjem konkretnega in abstraktnega, a vseskozi z zrelo brzdanostjo, samopostavljanjem pesniške meje. Moč te poezije je v nepristajanju na splošen pogled na dogajanje govornice, njeno izzivanje nastajanja novih besednih in bivanjskih spojev.

Tina Volarič, *Nekje notri je uho*

Pesniška zbirka **Tine Volarič** *Nekje notri je uho* izstopa po nagovoru najrazličnejših prvin sveta, tistih vidnih in dostopnih, in tistih pritišanih, ki jim velja prisluškovati nadvse subtilno. Pesnica je navdihnjena opazovalka, odzivajoča se utripu in glasovom nešteto oblik življenja. V svoji človeški biti jih zasledi, se jim prepusti in prenese v govorico poezije. Vse to tubivajoče - živali, rastlinje - se oglasi slišneje prav s pomočjo njene pretočnosti med tem, kar je ona, in marsičim, kar jo presega. Čemur prisluhne, oživi v fokusu njene pozornosti, kakovosti njenega čutno empatičnega posluha. V tem razprtem zornem kotu se godijo metafizični pesniški trenutki preskoka, morda pa vrnitve k spajanju z naravnim, vendar gre za drugačne pristope od tistih, ki jih je gojila poetična tradicija, kajti svet se naglo spreminja in je odprt drugačni zaznavi. Antropocentrična naravnost blede, ko pesnica posoja sebe za nekaj, kar bo zazvenelo skoznjo. Tak odnos med njo in drugim bivajočim spodbuja k vprašanju, zatem k odgovornosti. Tina Volarič spoznanjem sproti sledi z jezikom svojih pesmi, v okviru katerega natančno, a nevsiljivo snuje nove povezave.

Lukas Debeljak, *Drevo, ki ga pišemo nihče*

Na začetku zbirke *Drevo, ki ga pišemo nihče* **Lukasa Debeljaka** je stran iz rokopisa, ki razkriva, tako se zdi, prvotni načrt strukture zbirke, poznejše dopise vanj, izločitve, v več časovnih odsekih hierarhično razporejane poudarke, povezave, prečrtanosti tistega, kar je že bilo upesnjeno ali pa se je pesnik temu odpovedal. Ta skoraj zastrašujoči zemljevid je ustrezen vizualni napotek ali pa opozorilo bralcu, ki z vstopom v Debeljakovo pesnjenje takoj po uvodnih štirih verzih pade v razburkano morje besed - ali pa v šelestenje nepreštevni listov v košatih krošnjah gostega gozda. Vendar pa ne gre za poplavo in ne za nenadzorovano, slepo, nezavedno izrekanje: pisava Lukasa Debeljaka je nadzirana, kar se kaže v veliki jezikovni izpiljenosti. Njegove prozne pesmi se v zelo ritmičnem jeziku spleta v pesnitev, iz katere pomeni sijajo sicer tudi, če se kot bralec_ka prepustiš hitremu ritmu, ki ga narekuje nikoli zares s končnim ločilom prekinjeno izrekanje, vendar pa se je vredno temu tudi upirati in brati počasneje, brati še enkrat, saj je pod skrbno izoblikovano površino nič manjše vsebinsko bogastvo.